

РЕШЕНИЕ

№ 11207

гр. София, 01.04.2025 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

**АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, XXVII КАСАЦИОНЕН
СЪСТАВ**, в публично заседание на 28.02.2025 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Калина Пецова

ЧЛЕНОВЕ: Димитрина Петрова
Искра Гърбелова

при участието на секретаря Евгения Стоичкова и при участието на прокурора Стоян Димитров, като разгледа дело номер **12258** по описа за **2024** година докладвано от съдия Димитрина Петрова, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 208 и сл. от Административнопроцесуалния кодекс /АПК/ във връзка с чл. 63в от Закона за административните нарушения и наказания /ЗАНН/.

Образувано е по касационна жалба, подадена от Заместник – кмет на Столична община, чрез адв. С. П., срещу Решение № 4944/11.11.2024г., постановено по НАХД № 20241110211164 по описа за 2024г. на Софийски районен съд, НО, 3-ти състав, с което е отменено наказателно постановление СО-Т-3-24-07-010/05.07.2024г., издадено от заместник-кмета на Столична община, с което на основание чл. 36, ал.1 и чл. 35, ал. 3 от Наредбата за реда и условията за извършване на търговска дейност на територията на Столична община (НРУИТДТСО) на З. Д. М. е наложено административно наказание „глоба“ в размер на 300 лева за нарушение на чл. 23 от НРУИТДТСО.

В касационната жалба се изложени доводи за постановяване на обжалваното решение в нарушение на закона. Твърди се, че от събраните по делото писмени и гласни доказателства се установява по категоричен начин, че М. е извършвала търговска дейност на открито без разрешение за ползване на място, издавано от кмета на съответния район от СО. Посочва се, че при извършената проверка е установено, че именно наказаното лице е продавало стоки, поради което същото правилно е квалифицирано като търговец по смисъла на § 13, т. 2 от ДР на Закона за защита на

потребителите вр. § 3, т. 3 от ДР на НРУИТДТСО. Твърди се, че санкционната разпоредба на чл. 36 от наредбата изрично предвижда възможността за нарушение на чл. 23 да бъде ангажирана отговорността както на юридически, така и на физически лица, поради което в разглеждания случай законосъобразно е наложено административно наказание на физическото лице, извършващо търговия на открито. Искане се от съда да отмени решението и да постанови друго, с което да потвърди наказателното постановление.

В съдебно заседание – касаторът, редовно призован, се представлява от адв. П., която поддържа жалбата по изложените в нея съображения.

Ответникът – З. Д. М., редовно призована, се явява лично. Изразява становище за неоснователност на касационната жалба, съответно за законосъобразност на обжалваното решение.

Представителят на Софийска градска прокуратура, прокурор Д., счита, че касационната жалба е неоснователна, а решението на СРС следва да бъде оставено в сила.

Административен съд София - град, XXVII касационен състав, като се запозна с обжалваното съдебно решение, съобрази доводите и възраженията на страните и обсъди наведените касационни основания и тези по чл. 218, ал. 2 АПК, намира за установено от фактическа и правна страна следното:

Касационната жалба е подадена в установения с чл. 211, ал. 1 АПК 14 - дневен срок, от надлежна страна, срещу подлежащ на касационна проверка съдебен акт и същата е процесуално допустима.

Разгледана по същество жалбата е неоснователна.

Софийски районен съд е установил от фактическа страна, че при извършена проверка от служители на Столичен инспекторат на 12.04.2024г., около 12:30 часа в [населено място], р-н „С.“, [улица], СМГТ „х-л Плиска“, посока Център е установено, че З. Д. М. извършва търговия на открито, предлагайки за продажба цветя, разположени върху щайги, заемайки около 1 кв.м. публична общинска собственост - тротоар, без разрешение за ползване на мястото, издадено от кмета на р-н „С.“ - нарушение на чл. 23 от Наредбата за реда и условията за извършване на търговска дейност на територията на Столична община /НРУИТДТСО или Наредбата/. НП е издадено въз основа на АУАН № 24-07-010/12.04.2024г. и констативен протокол № КП-24-0012996/12.04.2024г.

Въз основа на така установената фактическа обстановка, районният съд е обосновал на базата на събраните гласни и писмени доказателства, представени с наказателното постановление, приобщени по реда на чл. 283 НПК, правен извод, че АУАН и наказателното постановление са издадени от компетентен орган. С обжалваното решение, Софийският районен съд е приел, че в хода на административнонаказателното производство са допуснати съществени процесуални нарушения, като е ограничено правото на защита на М., да участва, да се запознае с акта и разбере както нарушение е извършила, както е ограничено правото на възражения в акта и възражения по чл. 44, ал. 1 от ЗАНН. Прието е, че в процесния АУАН не е описана търговия или търговска сделка, тъй като е посочено, че М. е продавала цветя, но не се установило такава дейност, т.е. не се е извършвала търговия на открито, а в случая разрешително не е било необходимо на М., тъй като не се доказало, че тя не е извършвала продажба - търговска сделка. При тези мотиви, въззивният съд е формирал извод за незаконосъобразно ангажиране на

административнонаказателната отговорност на З. Д. М..

Пред настоящата касационна инстанция не са представени нови писмени доказателства. Съобразно чл. 218 АПК касационната инстанция дължи произнасяне само относно наведените в жалбата касационни оплаквания, като следи служебно за валидността, допустимостта и съответствието на решението с материалния закон.

Настоящият съдебен състав намира решението за валидно, допустимо и правилно. Споделят се всички изложени мотиви от въззивния съд, поради което същите не следва да се преповтарят съгласно чл. 221, ал. 2, изр. 2 АПК, вр. чл. 63в ЗАНН.

Съгласно чл. 26, т. 1 от НРУИТДТСО, при извършване на търговия по чл. 19, търговецът е длъжен да представи при поискване от контролните органи разрешение за ползване на място. Безспорно е установено, че на 12.04.2024г., З. Д. М. е била на посоченото в АУАН и НП място. Остава недоказано обаче, кое точно задължение е имала и кое точно същата не е изпълнила, както и извършвала ли е тя търговия на открито. Т.е. липсва съставомерност на деянието.

В чл. 19 от НРУИТДТСО се съдържа легална дефиниция за „търговия на открито“, а именно търговия на дребно върху терени общинска собственост - паркове, тротоари, площи, улични платна и други. Понятието „търговия на открито“ е дефинирано чрез понятието „търговия на дребно“ и с оглед правилото на чл. 46 от Закона за нормативните актове, разпоредбата на нормативния акт следва да се приложи според точния ѝ смисъл, а тълкуването ѝ да отговаря на смисъла, който най-много отговаря на други разпоредби, на целта на тълкувания акт и на основните начала на правото на Република България. В разпоредбата на чл. 1 от Търговския закон са описани следните сделки, които следва по занятие да са извършвани от физическо или юридическо лице, за да се приеме същото за търговец: 1. покупка на стоки или други вещи с цел да ги препродаде в първоначален, преработен или обработен вид; 2. продажба на стоки от собствено производство; 3. покупка на ценни книги с цел да ги продаде; 4. търговско представителство и посредничество; 5. комисионни, спедиционни и превозни сделки; 6. застрахователни сделки; 7. банкови и валутни сделки; 8. менителници, записи на заповед и чекове; 9. складови сделки; 10. лицензионни сделки; 11. стоков контрол; 12. сделки с интелектуална собственост; 13. хотелиерски, туристически, рекламни, информационни, програмни, импресарски или други услуги; 14. покупка, строеж или обзавеждане на недвижими имоти с цел продажба; 15. лизинг. В правната доктрина търговията се определя като обмяна на стоки или услуги от търговец към купувач в замяна на платежно средство, като парични единици. Обикновено под търговия се разбира размяна на стоки или услуги, осъществявана между две или повече лица.

От изложеното следва да се приеме, че за да е налице извършена търговия, то следва да е налице и конкретна сделка по покупко-продажба на стоки. Както правилно е установил СРС, доказателствата по делото, както и от АУАН и НП, не се установява да е извършена от контролните органи покупка, нито пък такава, която да е наблюдавана от тях, като не са посочени и продажни цени на артикулите. Т.е. от изложеното дотук, по никакъв начин не може да се направи обоснован извод, че санкционираното лице е извършвало търговия на посочената дата.

Правилно районният съд е приел, че нарушената разпоредба вменява задължение, че търговецът е длъжен да представи при поискване от контролните органи разрешение за ползване на място по чл. 23, т.е. визира непредставяне на едно вече издадено разрешение. От доказателствата по делото обаче не се установява по никакъв начин,

че към дата 12.04.2024г. е било издадено такова разрешение. Съобразно описаното в АУАН и НП, деянието е могло да се квалифицира като нарушение на разпоредбата на чл. 23 от НРУИТДТСО, съобразно която, търговия на открито се извършва въз основа на разрешение за ползване на място (по образец), издадено от кмета на района, на територията на който ще се извършва дейността. Следва да се има предвид, че разпоредбите на чл. 23 и чл. 26 представляват отделни, различни по вид нарушения, за които са предвидени различни по размер на минимума административни наказания, посочени съответно в нормите на чл. 36, ал. 1 и чл. 36, ал. 2 от НРУИТДТСО.

Предвид липсата на други твърдения, представляващи касационни основания за отмяна на първоинстанционното решение и с оглед предмета на касационната проверка, настоящият състав счита, че обжалваното решение е правилно и следва да бъде оставено в сила.

При този изход на спора, на ответника се следват разноси каквито не са претендирани, поради което и съдът не дължи произнасяне в тази насока.

По изложените съображения и на основание чл. 221, ал. 2, предл. 1 от АПК, вр. с чл. 63в от ЗАНН, Административен съд София град, XVII касационен състав,

РЕШИ:

ОСТАВЯ В СИЛА Решение № 4944/11.11.2024г., постановено по НАХД№ 20241110211164 по описа за 2024г. на Софийски районен съд, НО, 3-ти състав.

Решението е окончателно.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ: 1.

2.